

Страданията ми, ала кога — не знаех.
 И, ето, ме свободен. Пия светлината,
 Която облаците с розов цвет венчава,
 Поемам животворний лъх на лесовете
 И чувам песента на подранили птички,
 О, свобода, ти си най-скъпий жизнен дар!
 Тоз, който страдал е, като те е изгубил,
 Той само знай да те цени, да те обича
 И да се жертвува за теб, О, дар божествен!
 Ти беше ми отнет без жал, но вие, хора,
 Възвърнахте ми го. Благодарността
 Изказана с дела е висша добродетел:
 За жертвите, които дали сте за мен,
 Аз не ще ви забравя никогa, о хора.

Първият рудничар.

Към нас ли се обръща?

Вторият рудничар

Нам ли той благодари?

Прометей

Не ви ли аз на вашия език говоря,
 Защо ме гледате очудено, о хора?

Старият рудничар.

Но кой си ти?

Първият рудничар.

Видът ти и гласът сж странни.

Вторият рудничар.

Човек ли си ти?

Прометей.

Не можете ли ме позна?

Не земните недра за мен ли прокопахте
 Свободен да ме видите сред вас най-последно?

Старият рудничар.

Ний сме работници. Осъдени сме ний